

ศิลป์และราคะจรัล

ของ
นายศิลป์ พีระศรี

มีคนหลายคนที่หรือเป็นจำนวนมาก เมื่อเห็นรูปภาพหรือรูปนทแบบรูปคนมีลักษณะเปิดอวดอวดจน เป็นอย่างทศวรรษชาติสร้างจรัลมาให้ ก็มักโดยฉายหาว่าแบบรูปตามกอนาจารย์ผิดศีลธรรม แต่ในคราวเดียวกันเมื่อเห็น รูปผู้หญิงซึ่งห่อหุ้มด้วยเครื่องเสื่อผืนผ้าสีตราภรณ์ และวาดหรือปั้นขึ้นด้วยความฉลาดพิถีพิถันให้เห็นเป็นว่า สภาพภูมิของไม่เห็นว่าจะจะเป็นผลร้ายในทางศีลธรรมแก่ประเทศชาติ โดยตระเพาะแก่เหล่าผู้ที่ยังเยาว์วัย

การที่จะพิจารณาว่าศีลธรรมหรือไร ศีลธรรม จะต้องถ่วงถ่วงเรื่องราคะจรัล อันเป็นความต้องการของคนเดียวกัน ราคะจรัลอาจแบ่งได้เป็นสองอย่าง อย่างหนึ่งเป็นความต้องการที่นางวณิชชาญและเยี่ยงสัตว์ ความต้องการอย่างลักษณะนี้ย่อมมีอยู่ในคนต่างจำพวกที่มัจฉาดัดเดียมพรามต้องการหาความศนเค้นในกามคุณ โดยอาศัยศิลปะพระนิคณาจารย์เป็นเครื่องติดปลุกปั่นให้เกิด ศิลปะพระนิคณ์เหล่านี้มีแต่ในเรื่องราวของประชาชน ควรจะบ่งกันและปรามปราม

เรื่องราคะความกำหนัดอีกอย่างหนึ่งคือความต้องการที่เป็นไปตามธรรมดาสามัญ

ของมนุษย์ อันปรากฏออกมาแล้วแต่ความปรารถนาที่เป็นความจำเป็น ของสัตว์โลก แต่มนุษย์เป็น สัตว์มีความนึกเห็นซับซ้อนยิ่งกว่าสัตว์อย่างอื่น และอำนาจเห็นเห็น อาจเป็นเหตุทำให้มนุษย์ตกต่ำและเสื่อมทรามลงเพราะด้วยเรื่องราคะจรัลเข้าครอบงำได้ ศิลปะที่มีลักษณะดหม่อมแบบอย่างง่ายไม่ซื่อร้ายอะไร อาจกลายเป็นสิ่งยั่วยวนใจล่อให้เกิดความนึกเห็นเป็นอันครายแก่จิตที่ใจได้ เราอย่าลืมว่าบรรดาความชั่วร้ายทั้งหมด ย่อมเกิดจากสิ่งต่างอย่างที่เราและยั่วยวนใจอย่างพูดไม่ถูก และโดยตระเพาะแก่เด็ก ๆ ผู้เยาว์วัย ความชั่วร้ายเมื่อหายความสนใจเพราะหมดลักษณะเป็นของใหม่ของแปลกแล้ว ก็กลายมาเป็นปรกติวิสัยของผู้ที่ตกความ ชั่วร้ายนั้นเขาคอบง่า เกิดเป็นความคุ้นเคยกับความชั่วร้ายเหล่านั้นไป คิดเป็นสันดานจนไม่รู้สึกเห็นความเป็นดังชั่วร้ายอีกต่อไป ดังอย่างนั้นแหละที่เป็นผลร้ายและเป็น อันตรายแก่เด็ก ๆ ที่ปล่อยให้คิดศิลปะซึ่งกระตุ่นเค้นใจให้เกิดความรู้สึกทางฝ่ายต่ำ

การกระตุ่นเค้นใจทางฝ่ายต่ำ ไม่ได้หมายความว่ามาจากเรื่องเปิดเผยดุดอนจนไม่ใช่เรื่องเปิดเผยดุดอนจนที่ทำให้บังเกิด

ความปรารถนาต้องการ ตรงกันข้าม เรื่อง หรือสิ่งที่ไม่เห็นต่างหาก ที่ปลูกประดาท อินทรีย์ให้เกิดความนึกเห็นจน และความ นึกเห็นเด่นไปรวดเร็วและไม่มเขตต์จากค ดั้งเดิม ๆ น้อย ๆ ไม่สำคัญ เบนตนแข่งงา ้งาม ซึ่งนึกเห็นเลยเกินเขาขึ้นไป เลือท แหวะให้มากเพื่อแนะให้หนักเห็น หรือเน้น ให้เห็นรูปโค้งของตะโปก หรืออะไรอื่น ๆ ในท่านองน ก็เพียงพอที่จะทำให้เพลิงแห่ง ภาวะกระพือตักขณใดทนต์ คราวนต่างว่ เกิดอาเพศชน หึงทมอะไรเล็ก ๆ น้อย ซึ่ง ทำให้ชายเห็นแล้ววิ่งตักนกลงไป กตายเป็นผู้ เปดอยดอนจอนชน ความรู้สึกนึกเห็นของ ชายคนนท จะหายดบไปทนต์ ทงนทเพราะ ธรรมชาติมีลักษณะเป็นอย่าง ง่าย ๆ และ บริสุทธิ์ผดผองยิ่งกว่าอิฐกรอนสำมานยแห่ง จิตตใจของมนุษย์

เพียงเวลาไม่ช้ากว่า ๓๐ ปีล่วงมาน ผู้ หึงไทยดังคน ออกมาน ออกบ้านเบ็ดออก ก มี เด็กอายุ ๑๑ - ๑๒ แก้วาเดินหอดกน อย่าง ไม่เคียงสำกม ด้มย โบริาน หึงกรทชาว ด้ปาดานกัปรากฏเปด้อยกายในท่ด้ชาวรรษ ใต้ เหน่านเป็นเรื่องผดด้ชธรรมใหม่ คัด ธรรมของครอบครวัไทย พอก ชาวบ้านด้มย กอนมัน้อยกว่าของเราในด้มยนหรือ เด็ก ของเราแต่ กอนเดิน หวปน กนทงหึงและ ชาย ประพฤคิผดมรยวาทเป็นชวรายหรือ

เปิดทางน

จริงอยู่ ไม่ว่าคนหมูใดด้มยใด ย่อม มีคัดธรรมและจรรยาด้งามด้สำหรับเป็นแนว ปฏิบัติอย่างท่เป็นด้มยนิยม และเมือรบเอา วัฒนธรรมอนเป็นด้กตมาแล้ว เรากัจำเป็น จะต้องละทงประเพณีของเก่าในตางประการ ด้ย แต่ทงนไม่หมายคความว่เราจะเปดยน จากชาวมาเป็นค้ว และตะโกน โปนทนะว่ การเปด้อยดอนจอนเป็นตามกอนาจารย์ผด คัดธรรมหรืออะไรในท่านองน แท้จริงรปว้าง ของคนท่เปด้อยดอนจอน มีคความบริสุทธิ์ ผดผองเหมือนอย่างดอกไม ้เหมือนอย่าง ด้คว หรือเหมือนอย่างด้งอน ๆ ซึ่งมรปว้าง ความขรรษาดี อยากจะถามว่ถ้าจำเป็น ต้องเอาด้ผัวไปปกคตมรปว้างของคนด้ย และด้วยเหตุผดผองนเป็นไปในท่านองด้ยวกัน เรามิตองเอาด้ผัวหรืออะไรไปนึ่งให้คอกไม ้ให้ชาง มา ังว ควาย และไก่นก กระนท หรือเพราะชอบด้วยเหตุผดผองในชอท้ว คอกไม ้และด้ควเหล่านน มรปว้างเปด้อยอย่าง ธรรมชาตตามขรรควของมัน จึงมีลักษณะ เป็นตามกอนาจารย์เหมือนอย่างของคน

คิตปทกอยางไม่ว่ในด้มยใด ย่อมมี การแด้งรปคนเป็นรูปเปด้อย ทงนทเพราะ รปว้างของคนเป็นรูปด้กษณะท่มคความงคงาม อย่างประหลาด ไปรดอย่างงเพื่อเขาใจผดค้ว ทางศรณคกมี คัด ธรรมน้อยกว่าทางศรณ-

ออก เพราะด้วยเรื่องวาดหรือบนรูปคนบน
รูปเปลือยแทบเต็มไปทุกรูป เราชาว
ตะวันออกควรจะถอนอมรวิษาศาสตร์ธรรมของ
เก่าในเรื่องนี้ไว้ ทักถ้าวเช่นนี้เพราะไม่
เคยศึกษาศิลปะของอินเดีย

กล่าวมาแล้วว่าประเพณีปฏิบัติเป็น
สมัยนิยมย่อมเป็นไปตามยุคตามสมัย แต่
ยังต้องเป็นไปตามความเป็นอยู่แห่งชีวิตของ
มนุษย์ในสมัยนั้นๆด้วย เมื่อในสมัยศตวรรษ
ที่ ๑๕ แห่งคริสต์ศักราช บอกลกคิโอ นัก
ประพันธ์ชาวอิตาลีคนหนึ่ง แต่งหนังสือชื่อ
เตกาเมอโรน (ฉบับที่แปลเป็นภาษาไทย
ให้ชื่อว่าบันทึกศิวาร) หนังสือเรื่องนี้มี
อยู่มากแห่ง ซึ่งว่าในแง่แห่งความเห็นของ
เราสมัยปัจจุบันก็เป็นไปตามกอนาจารย์ จิตร-
กรและนักประติมากรรวมชาวอินดัสตริคัล
เป็นรูปทางกามคุณจนไว้มากมาย รูปเตกา
เมอโรนในลายตาที่เราดู ก็ออกจะเป็นรูป
กระเดียดเข้าไปทางโหดโชนไม่สู้ภาพ เพราะ
ลายรูปเทียบกันได้กับศิลปะที่เราเรียกว่าศิลปะ
ทางกามคุณ แต่หนังสือไม่หมายความว่า
บอกลกคิโอหรือศิลปินชาวอินดัสตริคัลจะ
สร้างศิลปะเพื่อสนองความมั่นคงแห่งศีลธรรม
ของชาติคน บอกลกคิโอแต่งเรื่องเตกา-
เมอโรนขึ้น ภายหลังจากที่เกิดกาฬโรค
ระบาดอย่างรุนแรงจนเมื่อ พ.ศ. ๑๗๗๐ ซึ่ง
คร่าเอาชีวิตของประชาชนชาวเมือง ฟลอ-
เรนซ์ในประเทศอิตาลีไปตั้งครึ่งค่อนจำนวน

ทั้งหมดของชาวเมืองนั้น ความประสงค์มุ่ง
หมายของบอกลกคิโอ ก็คือต้องการจะให้
ชาวเมืองฟลอเรนซ์พ้นชนให้หายหดหู่ใจ
และในคราวเดียวกัน ต้องการให้หนังสือ
เรื่องเตกาเมอโรนเป็นเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์
สร้างชาติ สร้างพลเมืองชาวฟลอเรนซ์ให้มี
จำนวนเกิดขึ้นมาๆ เพื่อชดใช้จำนวนคน
ที่ตอลตายไปมากมาย เพราะด้วยกาฬโรค
คร่าเอาชีวิตไป

ส่วนศิลปะทางกามคุณของชาวอินดัสตริคัล
ก็สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์และความประสงค์
อย่างลักษณะเดียวกัน ก็เพื่อสร้างชาติ
สร้างพลเมือง ทั้งนี้ก็เพราะว่าศาสนาทางเทม-
พلمانในสมัยที่เกิดโรคระบาดพล่าเอาชีวิต
คนไปเป็นจำนวนมากอย่างน่าใจหาย ถ้ามี
เรื่องสร้างชาติเป็นเหตุของดีที่ชดชวยด้วยแล้ว
ประชาชนในหมู่ก็เห็นพึงรับรองด้วยโดย
ไม่รู้สึกตัว ในสมัยปัจจุบัน วิทยาศาสตร์
สามารถป้องกันโรคระบาดอย่างใหญ่โตได้แต่
คนมีมือ มิให้ลุกลามไปใหญ่โตเหมือนสมัย
โบราณ มนุษยชาติจึงไม่มีความจำเป็นอีก
ต่อไป ที่จะต้องมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาทวงจำนวน
คนแห่งบุคคลในอนาจระกษาศาตพนุชของ
ตนไว้ (ทฤษฎีของสมัยก่อนกับเดี๋ยวนี้ อาจ
จะต้องเป็นไปตรงกันข้ามก็ได้) เพราะด้วย
เหตุดังนี้ ศิลปะทางกามคุณในสมัยของเรา
จึงกล่าวเป็นไปตามกอนาจารย์ ไม่มีคุณ มี

ก็แต่โทษทางเดียว เพราะกระตุนเตือนให้
เป็นไปทางซอเท่านั้น

ตามตัวอย่างย่อ ๆ ที่กล่าวมานี้ จะเห็น
ว่า คัดปรับใช้มนุษย์เกี่ยวกับความจำเป็น
และความต้องการของมนุษย์เอง และความ
จำเป็นต่อการยินยอมเปิดตนไปตามสมัย
และหมิ่น เพราะฉะนั้น ถ้าจะให้คำอธิบาย
วิจารณ์แก่คิตปรกรรมใด เราจำเป็นต้อง
นึกถึงเหตุผลคือเวลาและความมุ่งหมาย
ที่สร้างชนนคด้วย แต่ส่วนที่เกี่ยวกับเรา
คือ การที่จะลงความเห็นเรื่องจำกัดรูป
จากความจริงมาเป็นคิตปรว่าเป็นผลิตคิตกรรม
นั้น ไม่ใช่เป็นความเห็นที่ชอบคด้วยเหตุผล
คิตปรที่จำกัดเองเอามาจากรูปเปลือยของจริง
หมายความถึงภาพถ่ายคด้วย รูปเปลือยจะผลิต
คิตกรรมก้อยู่ที่เจตนาของผู้สร้างผู้ประพันธ์
ที่สร้างรูปนชนนคด้วยอธิบายอันฉลาด เพื่อจะ
ชักนำเราไปในทางก่อให้เกิดคิตนหารวาระ
ถ้ามถกขณะเป็นเช่นนี้ถกได้คยาบาย
คอรถาคัดเดี่ยว เพราะเป็น โทษหรือเป็น
อันควายแก่คิตกรรม

ตามที่ได้อิงเกิดมา ดูเหมือนเจ้าหน้าที่
ผู้ถกของกับเรื่องคิตกรรม ออกจะไม่
แน่ใจที่จะวินิจฉัยลงไปว่ารูปคนเปลือยอย่าง
ไหนเป็นตามกอนาจารย์ผลิตคิตกรรม และ
อย่างไรไม่เป็น ขอนกพอจะเข้าใจ เพราะ
คิตปรของไทยผลิตที่จับคตเป็นประเพณกน

มา ไม่มีรูปคนทเปลือยคตจนจัน เพราะ
ฉะนั้น ในทางความมรดกคตเคยจับเป็น
ประเพณกนมาในถกขณะนั้น จึงไม่มี แต่ถ
จะถกเดี่ยวว่ารูปผู้หญิงทเบนรูปเปลือยเพียง
บนเฮว ไม่น่าจะชคคของอย่างไรถก ถกจะ
ถกเดี่ยวมาถไปถกบางถกถกถกตามเช่นคิตเมตร
และรูปนททำให้เกิดความมรดกทางคิตปร
อย่างปรกคิตกรรมคต ก็ไม่เห็นว่าจะเบนททว
วังเกยจเดี่ยวหายอะไร

ขอกถาวยาคถกถกถกถก การผลิตคิตกรรม
ไม่ใช่ข้อยู่ทรูปเปลือย จะผลิตคิตกรรมก้อยู่ที่
เนนทาทางของรูปคตด้วยอธิบายอันฉลาดถกถก
เพื่อเราใจในทางกามคตแก่คนคต เพราะ
ฉะนั้นขถกผลิตคิตกรรมจถกขถกขถกขถกขถก
ปลถกขถกขถกขถกขถกขถกขถกขถกขถกขถก
และคิตคตไม่เดี่ยวหาย เหมือนคตรูปภาพรูป
ถกถกที่จถกถกเอามาถกถกพมพในถกถกถกถก
ถกถกถกถก รูปอย่างนถกถกถกถกถกถก
คตคตใจให้ถกถกถกถกถกถกถกถกถกถกถก
ถกถกทำให้เกิดความถกถกถกถกถกถกถก
ถกถกทำให้เกิดความถกถกถกถกถกถกถก
มนุษย์เบนนถกถก ถกถกถกถกถกถกถกถก
ถกถกถกถกถกถก ถกถกถกถกถกถกถกถก
ในถกถกถกถกถกถกถกถกถกถกถกถกถก
คตไป ขถกถกถกถกถกถกถกถกถกถกถก
เอามาจากผู้หญิงที่ถกถกถกถกถกถกถก
จถกถกเอามาจากรูปผู้หญิงทเปลือย ฉะนั้น,